

Belányi Viktor (1877-1953) : Akt a tájban

(Balaton, 1910 körül)

Restaurálási jegyzőkönyv

A restauráló műtárgy: 44 x 54 cm – es (kerettel 58*68) alapozott olajkartonra festett tájkép. Olajfestmény. A festmény jobb alsó sarkában található az aláírás : „Belányi”

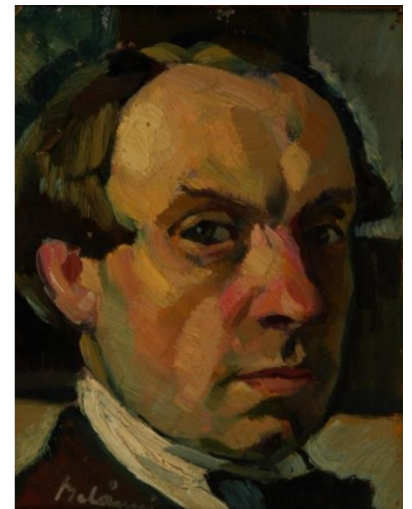
Összevetve a művész

ismert aláírásmintájával a festmény eredetinek nevezhető.

A clear, black ink signature 'Belányi' on a white background. The signature is written in a cursive, somewhat stylized script, matching the one seen in the previous image.

A műtárgy alkotója: **Belányi Viktor (1877-1953)** Festő, grafikus.

(Tarnói) Belányi Viktor, Belányi Győző Antal Ferenc (Nyitraludány, 1877. október 5. – Budapest, Terézváros, 1955. május 7.) Felesége Hoffmann Lenke (1890–1973) festőművész. Tanulmányait az Iparművészeti Főiskolán, a Mintarajziskolában végezte, majd képezte magát Karlovszky Bertalannál és **Münchenben Hollósy Simonnál**, aki **Nagybányára** is elhívta. az 1900-as évek elejétől. 1909-ben Madridban Goya, Velázquez és Tiziano képeit másolta, 1909 és 1913 között Párizsban lakott. 1912–13-ban müncheni és berlini kiállításokon szerepelt. Miután hazatért Magyarországra, 1918-tól Budapesten élt és működött. 1920-ben szerepelt a budapesti Ernst Múzeumban megrendezett gyűjteményes kiállításon. Művein *Cézanne hatása* volt tapasztalható. Majdhogynem teljes visszavonultságban élt. Az 1930-as évektől műveiben megjelent a lágyabb, oldottabb festésmód, ekkoriban csendéleteket és két-három alakos kompozíciókat

festett. 1940-ben kiállította csendéleteit a „Magyar művészetért” kiállításon, melyeken Iványi-Grünwald Béla hatása volt érezhető. Az 1940-es évek elején poétikus tájképeket festett Nagybányán.

Négy gyűjteményes kiállítása volt életében, az utolsót a Múterem Szalonban rendezte 1943-ban.

A Magyar Nemzeti Galériában megtalálhatóak az 1910-es években készült portréi, csendéletei, valamint a miskolci és a soproni múzeum is őrzi néhány képét. Budapesten hunyt el, a Farkasréti temetőben helyezték nyugalomra, sírját azonban már felszámolták. 1896 és 1901 között több alkalommal is látogatta a Nagybányai Művésztelepet, 1897-ben részt vett első budapesti kiállításukon. Tizennyolc évig Münchenben dolgozott, ex-libriseket és illusztrációkat készített. Az 1920-as évektől kezdve rendszeresen állított ki a fővárosban (Ernst Múzeum, Nemzeti Szalon, Múterem Szalon). Figurális műveket és csendéleteket festett posztimpresszionista stílusban. Tusrajzai középkori fametszetekre emlékeztetnek. Munkái a Nemzeti Galérián kívül Miskolcon és Sopronban láthatóak. Alkotásai rendszeresen szerepelnek aukciókon, árban meglehetősen nagy szórást mutatva. 150 e Ft – 9 M Ft-ig bezárólag.

Néhány alkotása:

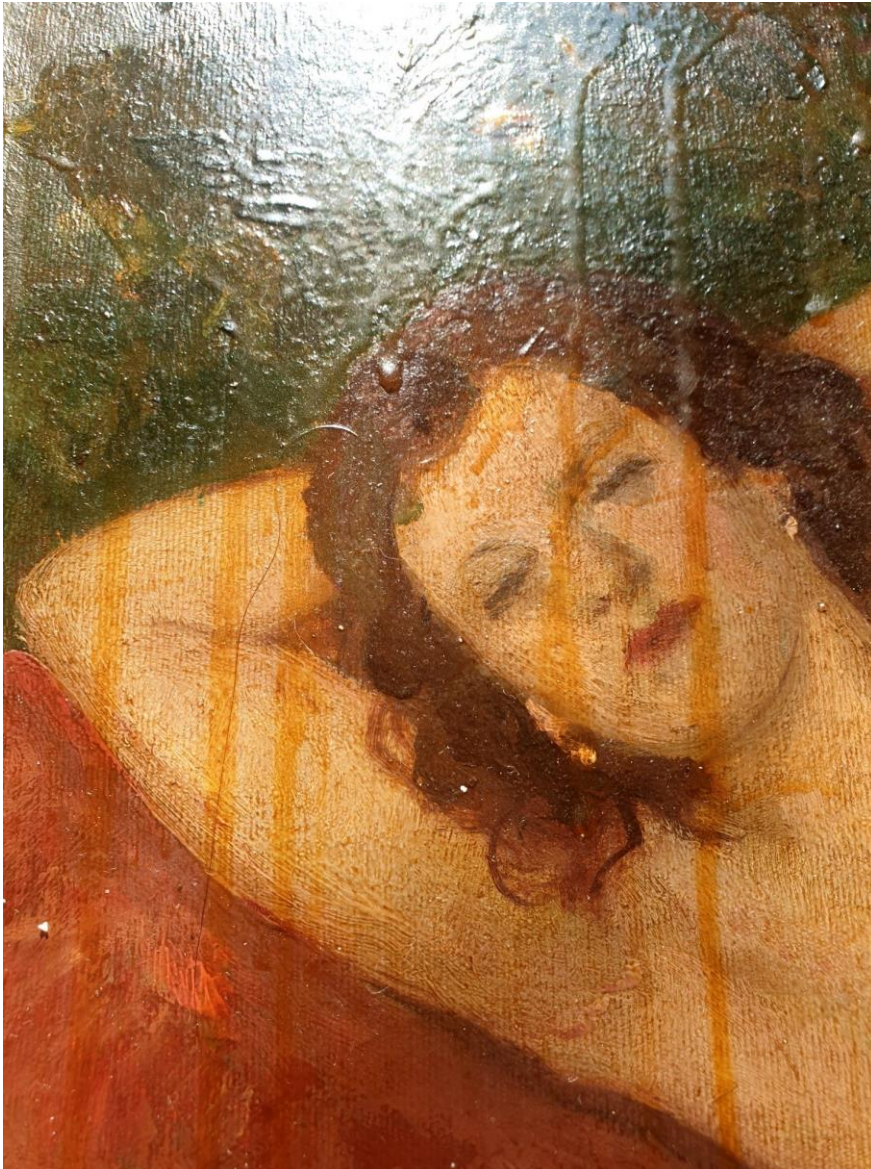
A most restaurált alkotásának eredeti, a *művész által adott címe nem ismert*, -így kapta az „Akt a tájban” munkacímet. De, - nagy valószínűséggel – lehetne a címe „Akt a Balaton partján” is, mert a kép háttérében a Tihanyi Apátsági templomra emlékeztető stilizált épület körvonalazódik. A kép keletkezése 1900 és 1920 közé datálható stílusjegyei alapján.

A festmény általános állapota: A festmény kb. 110 éves, nagyjából korának megfelelő állapotú. Látható rajta korábbi – meglehetősen szakszerűtlen – tisztítás, „restaurálás” nyomai.. Nem megállapítható, hogy ezt mikor – néhány éve, vagy több évtizede (?) - végezték. Valószínűleg több alkalommal is hozzá nyúltak. A kép hátulján műtermi címke, kiállítási jelölés, vagy hasonló jelzés nem található, mindössze egy ráírt „B” betű.

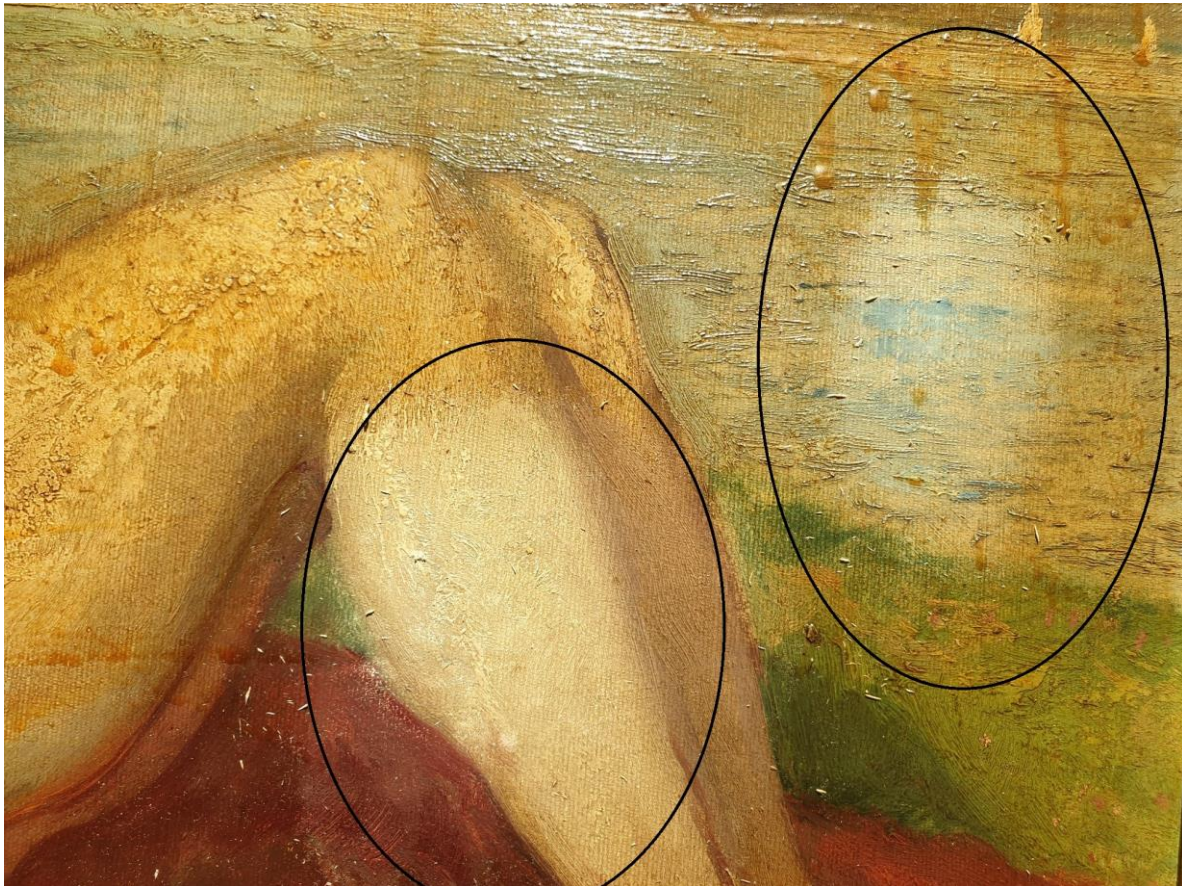

Az alkotást úgy akarták „színesebbé tenni”, „felújítani”, hogy többször átlakkozták – vélhetőleg – gyenge minőségű csónaklakkal, A lakkozás jelentősen besárgult. Az utolsó ilyen

„lakkozáskor” kis sem vették a keretből (!), és a lakk erősen megfolyt. Ez különösen az arc, és a test finom ecsetvonásokkal megfestett részeit tette tönkre.

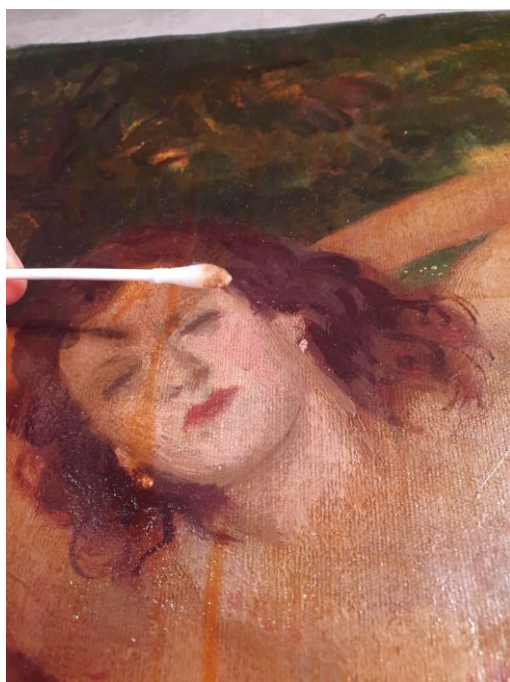

UV okozta károsodás nem érzékelhető, vélhetőleg a kép nem kapott sokáig erős, direkt napfényt. A *hagyományos fűtés* okozta kormolódás érzékelhető a lakkréteg(ek) között. A restaurálás megkezdésekor az u.n. **tisztító ablakokban** jól érzékelhetően előjött a mű eredeti színe, Fokozottan igaz ez a víz kékes tónusaira, melyet a sok besárgult lakkréteg egyszerűen elnyomott. (Az alábbi fotón körrel jelölt részek.)

Előkészítés- Tisztítás:

Felhasznált anyagok: Tikkurila 1050 nem aromás lakkbenzin, Alkonek vízmentes denaturált szesz, ammónium-hidroxid, Super Kromofag, nátrium-karbonát, dimetil-formamid.

Valamint a **Schmincke** által gyártott speciális lakk eltávolító keverék a **Firnish Entferner**. A közömbösítést nagy finomságú Művész Terpentinrel végeztük. Szokásos módon, - különösen a festmény kékes-fehérral festett részein volt szembetűnő - a tisztítás eredményessége, melyet természetesen a lehető legóvatosabban, fültisztító pálcikákkal, gyapotvatta pamaccsal, és szintelen papírzsebkendővel végeztünk.

A piszkolódás nagyságát jól mutatja a mellékelt fotó :

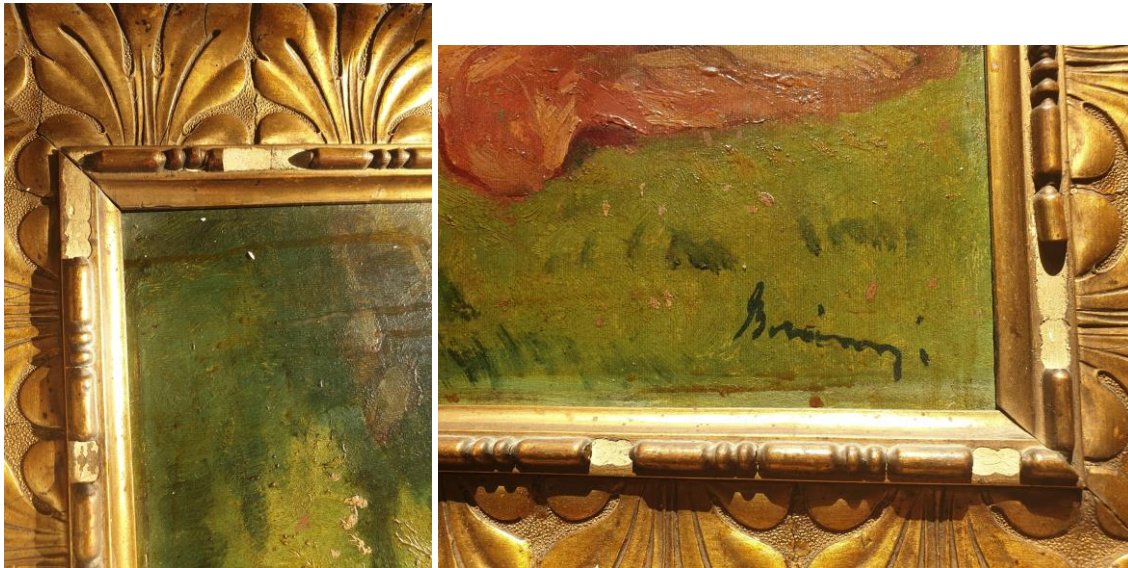
Restaurálás: Hiányok pótlása: A – néhány – kis sérülést , alapozó pasztával pótoltuk.

Összetétele: Hegyi kréta (**kalcium karbonát**) por 15% zselatinban elkeverve, ehhez adagolt Pálma faragsztó, lakklenolaj, damárlakk, terpentin. Feljuttatás: Szemész lándzsával, mikro tűkkel, illetve a nagyobb részeken művész spaklival, fecskendővel. Az eredeti színek megállapításához restaurátor lakkot (**Rembrandt Retouching Vernise, illetve Royal Talens Retouching Vernise**) használtunk.

Festékpótlás: Az aláfestés **Schmicke** magas pigment tartalmú, (legjobb minőségű) akvarell, és lazúros (alacsony olajtartalommal) **Schmicke, Talens, Mussini, és Pannoncolor** olajfestékek. Az általánosan elfogadott alapelveknek megfelelően a művész eredeti felraizolásán, ecsetvonásain nem változtattunk.

Konzerválás: A javítás és teljes száradás után, a kép rugalmasító lenolajos kezelést kapott. Végezetül minőségi fényes Damár festménylakk lakkozást vittünk fel ecsettel.

Keretezés: Megrendelői kérésre, a festmény az eredeti keretébe került vissza, melyet szintén restaurálni kellett:

A képkeret restaurálása során - a Blondellekhez hasonlóan – kisebb pótlásokat kellett végezni, - viszont sok helyen, és bár „szál-keretlécről” van szó -, mégis gipsz alapú volt a mintázat. Nagyon ügyelni kellett a **karakteres, Óarany**, színazonos aranyozásra, melyet **Rowney Goldfinger** több komponensű arany pasztával

végeztünk. Az aranyozott réteg polírozás ra került.

Végezetül Akril

alapú záró lakkot kapott. A mintavételt egy nem sérült szakaszcól végeztük formaleválasztóval, és két

komponensű gumival. A pótlást két komponensű Epoxi gyurmával.

